Religinį kelią, vadinamą Vaišnavizmu, galima aprašyti kaip atsidavimą Krišnai, Rāmai, Višnu ar bet kuriai Jo dieviškai inkarnacijai. Pasekėjai suvokia vaišnavizmą kaip monoteizmo rūšį, kur centre yra asmeninio Dievo garbinimas. Skaičiumi jis aplenkia kitas religines sistemas kaip Šaivizmas, Šaktizmas ir daugelį kitų kelių, paprastai siejamų su Hindu dharma.

Šios religijos pagrindą formuoja senovės šventraščiai: Vedos, Purāṇos, the Mahābhārata (jos dalis Bhagavad-gītā), the Rāmāyaṇa, ir didžiųjų ācāryas raštai. Kai kurie šių tekstų datuojami bent jau anksčiau nei antrasis amžius pr.Kr., o žodinė tradicija nusidriekia į gilią senovę. Vaišnavizmas dar vadinamas sanatana dharma – „amžinoji sielos funkcija“, arba bhakti joga – „atsidavimo kelias, kuriuo galima pasiekti jungtį su Aukščiausiuoju.“ Vaišnavizmo religija Indijos subkontinente išreikšta įvairiais būdais.

Viena tokių išraiškų yra Gaudija (Gauḍīya) Vaišnavizmas. Tai religijos forma, kurią šešiolikto amžiaus Bengalijoje pradėjo didysis avatāra ir šventasis Šri Čaitanja Mahaprabhu (Śrī Caitanya Mahāprabhu), nors ji yra daug senesnės tradicijos dalis. Ji vadinama gaudija, kadangi Šri Čaitanja populiarino savo misiją regione, kuris tuo metu buvo vadinamas Gaudadeša. Šis regionas driekėsi pietine Himalajų kalnyno puse į šiaurę nuo Vindhjos kalnų, kurie vadinami Āryā-varta arba arijų žemė. Ši Indijos dalis dalinama į penkias dalis arba provincijas: Sārasvata (Kašmiras ir Pundžabas), Kānyakubdža (Uttar Pradešas, jame ir šiuolaikinis miestas Lucknow), Madhya-gauda (Madhya Pradešas), Maithila (Biharas ir Bengalijos dalis), ir Utkala (a Bengalijos dalis ir visa Orissa).

Senoji Gaudadešo arba Gaudos sostinė buvo dabartinėje Maldah apskrityje. Ši sostinė, Sena dinastijos sostas, vėliau buvo perkelta į devintą arba centrinę Navadvipos salą vakariniame Gangos upės krante, kuri dabar vadinam Majapura (Māyāpura), nors tuo metu ji buvo vadinama Gauḍapura). Čaitanja Mahaprabhu gimė šioje srityje, todėl Gaudija Vaišnavizmas, siekdamas įamžinti šį įvykį, natūraliai pasiėmė šį pavadinimą.

Tačiau yra mokslininkų, kurie ginčijasi, jog žodis Gaudija reiškia tik Bengaliją ar Gaudadešą, todėl jis netinka religinei tradicijai pažymėti. Jie sako, kad ideologinis Gaudija Vaišnavizmo aspektas pranoksta Gaudadešo teritorinius apribojimus, todėl jie linkę vadinti šią tradiciją „Čaitanjos vaišnavizmas“, nes panašu, jog tai tikslesnis pavadinimas, nes ši religija yra grindžiama Šri Čaitanjos mokymu ir įkvėpimu, o ne geografine padėtimi.

Atsakydami į šį prieštaravimą kai kurie mokslininkai pažymėjo, jog yra materialioji Gauda (Bengalijos kraštas ir aplink ją), o taip pat ir dvasinė - Gauda Mandala – dvasinė erdvė aplink tą pačią sritį. Šią idėją kelia žodžio „Gaudija“ etimologija, nes daiktavardį „gu□a“ (kartais tariamas „gur“), kuris reiškia sirupą arba saldumą, galima išplėsti į būdvardį „gau□īya“, sutampantį su šalies, susijusios su Gaudija Vaišnavizmu, pavadinimu. Tai gramatinė, poetinė ir netgi dvasinė derivacija, nes Gaudija Vaišnavizmas, jį praktikuojančių yra suvokiamas kaip ilgos dvasinės evoliucijos kulminacija, tarsi kremas ant torto. Pasekėjai Gaudija Vaišnavizmą laiko vaišnavizmo viršūnėle. ji prideda reikalingo „saldumo“ ir taip jau skaniam receptui. Slapta sudedamoji dalis, sako Gaudijos, yra Šri Radha (Śrī Rādhā), nes būtent jos saldus atsidavimas Krišnai įkūnija Gaudija Vaišnavizmo esenciją. Jos madhu-sneha - medaus saldumo meilė, nebuvo pilnai atskleista iki Čaitanjos Mahaprabhu laikų.

Rabindranatas Tagorė ir kiti rašė apie tai, kaip gausiai Bengalijoje auga cukranendrės ir šio regiono saldumas įsiskverbia į daugelį kasdienybės aspektų, ką jau kalbėti apie vietinę religiją. Tokie rašytojai labai greitai pastebi, kad Gaudija Vaišnavizmas, skirtingai nuo kitų Vaišnavizmo formų, pabrėžia madhurją (mādhurya) – meilės Dievui saldumą - kaip priešingybę aišvarjai - Dievo didybei. Atitinkamai, žodis „Gaudija“ turi gilesnes prasmes, nei galima buvo įtarti pradžioje. Įprasta arba sutarta termino Gaudija reikšmė atskleidžia tik vieną istorijos pusę, bet tradicija pateikia ir kitą požiūrį, kuris įkvėptas dvasinių sentimentų (pāramārthika). Tikras Gaudija vaišnavas yra ne tas, kuris tik gyvena Gaudoje, bet tas, kuris gyvena dėl gaudos: tas, kuris gyvena, kad patirtų saldumą, susijusį su meile Radhai ir Krišnai, ir jų garbinimu. Gaudija vaišnavas yra tas, kuris pasinėręs mintimis į Radha-Krišną ir Čaitanja Mahaprabhu.